



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
10010 Zagreb, Turinina 3

Poslovni broj: P-1281/2023-46

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu Berislavu Zaninoviću, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Janote iz Daruvara, Eugena Kumičića 5, OIB: 53878111070, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Adžić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupa punomoćnica Iris Šanjug, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja i opunomoćenika tužitelja te opunomoćenika tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. ZPP-a, 26. svibnja 2026.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe sukladno podnesku tužitelja od 2. srpnja 2025.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Miroslavu Janoti iz Daruvara, Eugena Kumičića 5, OIB: 53878111070, na ime preplate po kreditu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF do zaključno sa 31.5.2023., isplati ukupan iznos od 11.138,41 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca do isplate na svaki pojedinačni mjesečni iznos do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnjabanka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to:

- na iznos od 0,30 eur od 6.9.06. do isplate,
- na iznos od 0,86 eur od 4.10.06. do isplate,
- na iznos od 7,22 eur od 14.1.08. do isplate,
- na iznos od 16,13 eur od 21.1.09. do isplate,
- na iznos od 19,13 eur od 19.2.09. do isplate,
- na iznos od 9,63 eur od 18.3.09. do isplate,
- na iznos od 10,82 eur od 14.4.09. do isplate,
- na iznos od 11,27 eur od 14.5.09. do isplate,
- na iznos od 8,64 eur od 15.6.09. do isplate,
- na iznos od 6,67 eur od 2.7.09. do isplate,
- na iznos od 6,32 eur od 12.8.09. do isplate,
- na iznos od 8,61 eur od 17.9.09. do isplate,
- na iznos od 6,63 eur od 19.10.09. do isplate,
- na iznos od 9,06 eur od 18.11.09. do isplate,
- na iznos od 9,72 eur od 18.12.09. do isplate,
- na iznos od 13,91 eur od 21.1.10. do isplate,
- na iznos od 15,33 eur od 19.2.10. do isplate,
- na iznos od 17,01 eur od 19.3.10. do isplate,
- na iznos od 18,99 eur od 20.4.10. do isplate,
- na iznos od 21,29 eur od 21.5.10. do isplate,
- na iznos od 25,62 eur od 15.6.10. do isplate,
- na iznos od 34,23 eur od 12.7.10. do isplate,
- na iznos od 25,84 eur od 11.8.10. do isplate,
- na iznos od 42,54 eur od 16.9.10. do isplate,
- na iznos od 38,38 eur od 21.10.10. do isplate,
- na iznos od 38,12 eur od 19.11.10. do isplate,
- na iznos od 51,68 eur od 21.12.10. do isplate,
- na iznos od 50,44 eur od 21.1.11. do isplate,
- na iznos od 50,40 eur od 21.2.11. do isplate,
- na iznos od 51,49 eur od 22.3.11. do isplate,
- na iznos od 50,15 eur od 20.4.11. do isplate,
- na iznos od 57,36 eur od 23.5.11. do isplate,
- na iznos od 67,39 eur od 15.6.11. do isplate,
- na iznos od 84,35 eur od 19.7.11. do isplate,
- na iznos od 86,26 eur od 19.8.11. do isplate,
- na iznos od 72,64 eur od 20.9.11. do isplate,
- na iznos od 72,64 eur od 20.9.11. do isplate,
- na iznos od 62,80 eur od 21.10.11. do isplate,
- na iznos od 62,36 eur od 18.11.11. do isplate,
- na iznos od 68,58 eur od 20.12.11. do isplate,
- na iznos od 72,90 eur od 20.1.12. do isplate,
- na iznos od 73,46 eur od 21.2.12. do isplate,
- na iznos od 72,15 eur od 21.3.12. do isplate,
- na iznos od 71,72 eur od 20.4.12. do isplate,
- na iznos od 74,08 eur od 21.5.12. do isplate,

- na iznos od 73,84 eur od 20.6.12. do isplate,
- na iznos od 71,49 eur od 20.7.12. do isplate,
- na iznos od 71,26 eur od 24.8.12. do isplate,
- na iznos od 66,67 eur od 20.9.12. do isplate,
- na iznos od 71,37 eur od 23.10.12. do isplate,
- na iznos od 72,65 eur od 20.11.12. do isplate,
- na iznos od 72,08 eur od 21.12.12. do isplate,
- na iznos od 64,67 eur od 18.1.13. do isplate,
- na iznos od 68,07 eur od 20.2.13. do isplate,
- na iznos od 70,25 eur od 19.3.13. do isplate,
- na iznos od 72,99 eur od 19.4.13. do isplate,
- na iznos od 65,59 eur od 15.5.13. do isplate,
- na iznos od 64,15 eur od 21.6.13. do isplate,
- na iznos od 64,48 eur od 22.7.13. do isplate,
- na iznos od 65,57 eur od 20.8.13. do isplate,
- na iznos od 69,23 eur od 23.9.13. do isplate,
- na iznos od 69,69 eur od 18.10.13. do isplate,
- na iznos od 69,88 eur od 20.11.13. do isplate,
- na iznos od 72,30 eur od 20.12.13. do isplate,
- na iznos od 52,36 eur od 21.1.14. do isplate,
- na iznos od 55,31 eur od 20.2.14. do isplate,
- na iznos od 56,03 eur od 19.3.14. do isplate,
- na iznos od 54,86 eur od 18.4.14. do isplate,
- na iznos od 52,94 eur od 16.5.14. do isplate,
- na iznos od 53,66 eur od 17.6.14. do isplate,
- na iznos od 54,94 eur od 14.7.14. do isplate,
- na iznos od 55,95 eur od 14.8.14. do isplate,
- na iznos od 55,98 eur od 18.9.14. do isplate,
- na iznos od 57,45 eur od 16.10.14. do isplate,
- na iznos od 58,79 eur od 14.11.14. do isplate,
- na iznos od 58,49 eur od 23.12.14. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 19.1.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 16.2.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 12.3.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 13.4.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 11.5.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 11.6.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 15.7.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 12.8.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 14.9.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 13.10.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 13.11.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 16.12.15. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 14.1.16. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 15.2.16. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 14.3.16. do isplate,
- na iznos od 59,03 eur od 14.4.16. do isplate,
- na iznos od 72,57 eur od 13.5.16. do isplate,
- na iznos od 72,54 eur od 3.6.16. do isplate,
- na iznos od 74,74 eur od 13.7.16. do isplate,

- na iznos od 76,39 eur od 4.8.16. do isplate,
- na iznos od 74,51 eur od 7.9.16. do isplate,
- na iznos od 75,14 eur od 5.10.16. do isplate,
- na iznos od 77,89 eur od 7.11.16. do isplate,
- na iznos od 79,49 eur od 15.12.16. do isplate,
- na iznos od 81,39 eur od 3.1.17. do isplate,
- na iznos od 79,28 eur od 10.2.17. do isplate,
- na iznos od 76,67 eur od 8.3.17. do isplate,
- na iznos od 78,75 eur od 10.4.17. do isplate,
- na iznos od 74,03 eur od 9.5.17. do isplate,
- na iznos od 73,33 eur od 9.6.17. do isplate,
- na iznos od 70,82 eur od 11.7.17. do isplate,
- na iznos od 60,92 eur od 8.8.17. do isplate,
- na iznos od 62,87 eur od 7.9.17. do isplate,
- na iznos od 63,07 eur od 11.10.17. do isplate,
- na iznos od 62,09 eur od 7.11.17. do isplate,
- na iznos od 61,88 eur od 14.12.17. do isplate,
- na iznos od 57,41 eur od 9.1.18. do isplate,
- na iznos od 60,31 eur od 8.2.18. do isplate,
- na iznos od 57,55 eur od 9.3.18. do isplate,
- na iznos od 56,13 eur od 11.4.18. do isplate,
- na iznos od 52,07 eur od 8.5.18. do isplate,
- na iznos od 58,38 eur od 8.6.18. do isplate,
- na iznos od 58,32 eur od 6.7.18. do isplate,
- na iznos od 60,48 eur od 7.8.18. do isplate,
- na iznos od 66,22 eur od 4.9.18. do isplate,
- na iznos od 62,90 eur od 11.10.18. do isplate,
- na iznos od 62,76 eur od 8.11.18. do isplate,
- na iznos od 65,12 eur od 12.12.18. do isplate,
- na iznos od 66,69 eur od 10.1.19. do isplate,
- na iznos od 62,90 eur od 7.2.19. do isplate,
- na iznos od 64,27 eur od 5.3.19. do isplate,
- na iznos od 67,28 eur od 4.4.19. do isplate,
- na iznos od 62,84 eur od 7.5.19. do isplate,
- na iznos od 66,87 eur od 10.6.19. do isplate,
- na iznos od 67,57 eur od 11.7.19. do isplate,
- na iznos od 70,78 eur od 6.8.19. do isplate,
- na iznos od 73,37 eur od 6.9.19. do isplate,
- na iznos od 72,43 eur od 2.10.19. do isplate,
- na iznos od 71,47 eur od 7.11.19. do isplate,
- na iznos od 73,15 eur od 11.12.19. do isplate,
- na iznos od 75,52 eur od 14.1.20. do isplate,
- na iznos od 77,77 eur od 6.2.20. do isplate,
- na iznos od 80,55 eur od 6.3.20. do isplate,
- na iznos od 87,18 eur od 10.4.20. do isplate,
- na iznos od 85,85 eur od 11.5.20. do isplate,
- na iznos od 81,08 eur od 5.6.20. do isplate,
- na iznos od 82,85 eur od 7.7.20. do isplate,
- na iznos od 77,12 eur od 6.8.20. do isplate,
- na iznos od 78,24 eur od 3.9.20. do isplate,

- na iznos od 80,04 eur od 8.10.20. do isplate,
- na iznos od 81,65 eur od 4.11.20. do isplate,
- na iznos od 79,98 eur od 11.12.20. do isplate,
- na iznos od 79,06 eur od 12.1.21. do isplate,
- na iznos od 78,86 eur od 9.2.21. do isplate,
- na iznos od 73,82 eur od 9.3.21. do isplate,
- na iznos od 73,61 eur od 7.4.21. do isplate,
- na iznos od 75,29 eur od 11.5.21. do isplate,
- na iznos od 74,71 eur od 8.6.21. do isplate,
- na iznos od 74,27 eur od 7.7.21. do isplate,
- na iznos od 78,74 eur od 4.8.21. do isplate,
- na iznos od 75,29 eur od 9.9.21. do isplate,
- na iznos od 78,95 eur od 7.10.21. do isplate,
- na iznos od 83,76 eur od 12.11.21. do isplate,
- na iznos od 86,81 eur od 9.12.21. do isplate,
- na iznos od 86,39 eur od 11.1.22. do isplate,
- na iznos od 83,90 eur od 8.2.22. do isplate,
- na iznos od 96,11 eur od 7.3.22. do isplate,
- na iznos od 93,14 eur od 7.4.22. do isplate,
- na iznos od 87,96 eur od 9.5.22. do isplate,
- na iznos od 86,75 eur od 8.6.22. do isplate,
- na iznos od 99,04 eur od 7.7.22. do isplate,
- na iznos od 103,86 eur od 2.8.22. do isplate,
- na iznos od 101,76 eur od 5.9.22. do isplate,
- na iznos od 104,35 eur od 7.10.22. do isplate,
- na iznos od 100,33 eur od 9.11.22. do isplate,
- na iznos od 101,98 eur od 12.12.22. do isplate,
- na iznos od 101,14 eur od 10.1.23. do isplate,
- na iznos od 100,08 eur od 8.2.23. do isplate,
- na iznos od 99,02 eur od 7.3.23. do isplate,
- na iznos od 100,21 eur od 6.4.23. do isplate,
- na iznos od 103,16 eur od 10.5.23. do isplate.

II. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 131,15 EUR.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati troškove parničnog postupka u iznosu od 2.200,00 eura (slovima: dvije tisuće dvjesto eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. svibnja 2026 pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 875,00 eura (slovima: osamsto sedamdeset pet eura) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka s pripadajućim kamatama.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa prednikom tuženika kao kreditorom dana 16. lipnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-1507/2006 – dalje u tekstu: Ugovor, kojim mu je prednik tuženika odobrio potrošački kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 54.700,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita, za izgradnju kuće. Člankom 4. Ugovora određeno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju prednika tuženika za CHF, važećem na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca. Na dan puštanja kredita u otplatu srednji tečaj prednika tuženika u odnosu na CHF je bio 4,652000. Međutim tečaj švicarskog franka je u odnosu na hrvatsku kunu brzo porastao te je konstantno povećavan sve do danas. To je tužitelju uzrokovalo znatno povećanje mjesečnih obroka kredita, što mu u velikoj mjeri otežava plaćanje istog. Gore navedeni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, na koji način je doveo tužitelja kao financijskom poslovanju neuku i nestručnu osobu, u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Pri tome je za istaknuti kako je u vrijeme realiziranja spornog kredita tuženik agresivno reklamirao kredite u CHF kao sigurne i povoljnije od onih vezanih za valutu EUR te je uz zavaravajuće reklame i isticanje da se radi o povoljnoj ponudi koja se nudi na akciji, sa nižim kamatnim stopama u odnosu na eurske kredite, bez naknade za obradu kredita i samo do određenog roka, kod tužitelja stvorio uvjerenje da se radi o dobroj prilici koju se ne smije propustiti. Također, tuženik je tužitelja držao u uvjerenju kako je valuta CHF sigurna valuta, nije ga upozorio na moguću učestalost promjene tečaja niti na faktore koje utječu na kretanje tečajeva. Tuženik je prije i u vrijeme zaključenja Ugovora namjerno propustio obavijestiti tužitelja o općem riziku koji ugovor o kreditu nosi za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak bio neusporedivo veći u odnosu na takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Tuženik tužitelju nije objasnio niti koja je tečajna politika HNB tj. da središnja banka provodi politiku stabilnog tečaja kune prema euru, ali ne i prema drugim valutama. U odnosu na ponašanje tuženika (i ostalih banaka) opisano u toč. II. ove tužbe, udruga Potrošač podnijela je tužbu za zaštitu kolektivnih interesa i prava (dalje u tekstu: kolektivna tužba) protiv tuženika i 7 ostalih banaka koja je rezultirala donošenjem presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kojom je, između ostalog, utvrđeno i: a) da je 8 banaka među kojima i ovdje tuženik (tamo petotuzenik) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedilo kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a prije sklapanja i u vrijeme sklapanja

predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time postupili suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03 – dalje u tekstu: ZPP/03), i to ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09 – dalje u tekstu: ZPP/07), i to člancima 96. i 97. ZPP/07 te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima,... Navedena presuda je u dijelu kojim su utvrđene ništetnim ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., tako da je sada pravomoćno utvrđeno kako su nepoštene odn. ništetne ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Dodatno, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev- 2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena je i revizija svih banaka te su potvrđeni stavovi nižih sudova o navedenim pitanjima. Tužitelj se u ovoj tužbi, stoga, poziva na pravna utvrđenja iz gore navedenih presuda, sve temeljem mogućnosti koju pruža odredba čl. 502.c ZPP-a u pogledu proširenja subjektivnih granica pravomoćnosti presude te relevantne odredbe Zakona o zaštiti potrošača po tom pitanju. Tužitelj je radi rasta tečaja švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu navedeni kredit u odnosu na početno stanje do zaključno sa 31.5.2023. preplatio za iznos od ukupno 11.306,92 EUR/85.192,00 kn uvećano za zakonske zatezne kamate od svake pojedine mjesečne preplate pa sve do isplate. Tužitelj predlaže da Naslovni sud, temeljem članka 12. stavak 1. ZPP, kao prethodno pitanje riješi pitanje ništetnosti ugovornih odredaba predmetnog kredita koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF. Dalje, tužitelj ističe da je odredbom članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03 – dalje u tekstu: ZPP/03) propisano kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu odnosno znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odnosu na valutnu klauzulu u CHF sudovi su u postupku povodom kolektivne tužbe zauzeli stav da je riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi koja je potrošačima nametnuta jednostranim odlukama banaka o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Pri tome, sudovi su rješavali pitanje da li su sporne ugovorne odredbe bile jasne, lako razumljive i uočljive. Utvrđeno je da su odredbe o valutnoj klauzuli bile jasne, međutim iste prosječnom potrošaču nisu bile razumljive te je na te odredbe primijenjen test nepoštenosti koji je pokazao da svaki pojedini tuženik prije sklapanja, u vrijeme sklapanja i u vezi sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik je tužitelja tijekom pregovaranja o sklapanju ugovora o kreditu uvjeravao da je za njega povoljno sklopiti ugovor o kreditu sa valutnom klauzulom u švicarskim francima te da je švicarski franak sigurna valuta. Pri tome je tuženik tužitelja propustio informirati da je švicarski franak bila sigurna valuta samo i isključivo za tuženika kao davatelja kredita, a nikako ne za tužitelja kao korisnika kredita. Stoga tužitelj kao prosječni potrošač nikako nije mogao razumjeti pravo značenje riječi da je švicarski franak sigurna valuta, a tuženik je kao stručna osoba to znao odnosno morao znati. Budući da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri obaviješten, on niti uz povećanu pažnju i oprez nije mogao razumjeti sporne ugovorne

odredbe i donijeti informiranu odluku o tome hoće li sklopiti ugovor koji sadrži te odredbe ili neće. Tuženik je sukladno načelu savjesnosti i poštenja trebao tužitelja informirati o svim rizicima koje on kao potrošač sklapanjem predloženog ugovora prihvaća, što je sve propustio učiniti. Na taj način tuženik je tužitelja izravno naveo na sklapanje ugovora o kreditu sa tom za tužitelja posebno rizičnom valutnom klauzulom. Dakle, tuženik nije postupao obzirno, savjesno, moralno, ni pošteno te je neravnoteža u pravima i obvezama koja je nastala ugovaranjem tih spornih odredbi nedvojbeno bila na štetu tužitelja i bila je značajna. Iz svega gore navedenog jasno je da su nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF, jer su protivne prisilnim propisima, konkretno relevantnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača i ZOO/05. Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi ugovora propisani čl. 322. ZOO/05, kao i čl. 87. ZPP/03. Posljedica tako utvrđene ništetnosti je dužnost tuženika da vrati tužitelju sve što je primio temeljem ništetnih odredbi ugovora (čl. 323. ZOO/05) sa zateznim kamatama od dana stjecanja (čl. 1115. ZOO/05). Predlaže sudu usvojiti tužbeni zahtjev i naložiti tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka s pripadajućim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare, da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi, da tužitelj ovdje ne traži naknadu štete već temeljem stečenog bez osnove pa da je pozivanje na kolektivne presude bespredmetno, da tužba ne sadrži konkretne radnje tuženika koje su dovele do ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi da su neosnovani navodi o ništetnosti pojedinih odredbi ugovora, da je dopušteno ugovaranje valutne klauzule u CHF, osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva te tijekom kamata, stavlja prigovor radi prebijanja u odnosu na tzv. negativne razlike. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Ukazuje se da je tužitelj podneskom od 2. srpnja 2025. uredio tužbeni zahtjev sukladno provedenom financijskom vještačenju pri čemu je smanjio tužbeni zahtjev u odnosu na onaj postavljen tužbom. Tuženik je podneskom od 18. travnja 2025. izjavio da se protivi preinaci. Ukazuje se da je na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 26. studenoga 2021. posl. br. Su IV – 162/2021 zaključeno je da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem stoga je sud dopustio preinaku i odlučio kao u izreci rješenja.

4. Ukazuje se da se u konkretnom slučaju radi o smanjenju tužbenog zahtjeva (u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev iz tužbe) iz članka 191. stavak 3. ZPP-a koje ne predstavlja preinaku i kojem se tuženik ne može protiviti, a s obzirom na to da tužitelj smanjuje tužbeni zahtjev koji se i dalje temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te isto čini radi usklađenja tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka. Tretiranje usklađivanja postavljenog tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem vještaka kao djelomičnog povlačenja tužbe iz članka 193. stavak 2. ZPP-a za koje je potreban pristanak tuženika predstavljao bi, u navedenim okolnostima, pretjerani formalizam te bi isto postupanje bilo u potpunosti nelogično i suprotno svrhovitom tumačenju zakona (tako i Županijski sud u Velikoj Gorici u rješenju posl. br. GŽ-1129/2024-2 od 3. rujna 2025. te Županijski sud u Slavonskom Brodu u presudi posl. br. GŽ-939/2025-3 od 3. veljače 2026.). Ovo osobito kad se uzme

u obzir da je u navedenim okolnostima, odnosno prilikom usklađivanja tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelju dopušteno preinačiti tužbeni zahtjev (prethodno citirano shvaćanje zauzeto na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 26. studenoga 2021. posl. br. Su IV – 162/2021), a što posljedično uključuje i mogućnost povećanja i smanjenja istog ovisno o rezultatima provedenog vještačenja.

5. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid i pročitao ugovor o kreditu (list 9-24 spisa), potvrdu (list 25 spisa), otplatni plan (list 26-42 spisa), obavijest (list 43-44 spisa), metodologija promjene kamatnih stopa (list 77-78 spisa), glasilo (list 287-293 spisa), nalaz i mišljenje vještaka (list 326-337 spisa), očitovanje (list 460-469 spisa), saslušao vještaka (list 485-486 spisa), saslušao tužitelja kao stranku (list 495-496 spisa).

6. Među strankama nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao kreditor, zaključili navedeni Ugovor o kreditu, kojim je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 54.700,00 CHF po srednjem tečaju tuženika, a kojim je ugovorena redovna kamatna stopa od 4,60% godišnje koja je tijekom otplate promjenjiva sukladno odluci tuženika, s rokom otplate od 30 godina. Sporno je je li ništetna odredba čl. 4. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te je sporno pripada li u tom slučaju tužitelju utuženi iznos na ime razlike u obračunatim anuitetima, do koje razlike je došlo radi primjene takvih ugovornih odredbi. Također je sporno je li u konkretnom slučaju ima li tužitelj pravni interes za podizanje ove tužbe, je li nastupila zastara tražbine, treba li umanjiti dosuđeni iznos za negativne razlike tečaja, ima li tužitelj status potrošača je li se o uvjetima ugovora pregovaralo i je li tuženik pošten stjecatelj.

7. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja postavljen u podnesku od 2. srpnja 2025. u cijelosti osnovan.

8. Sud nije uzeo u obzir pisanu izjavu Ive Krhlanko Cvetko jer nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 492.c st. 1. ZPP jer se u konkretnom slučaju ne radi o postupku pred trgovačkim sudovima.

9. Prvenstveno valja istaknuti kako je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03., u daljnjem tekstu: ZZP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008.

suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP/07. Isto tako, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP) ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. S tim u vezi valja napomenuti da se pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, na što upućuje i činjenica da je izmjenama i dopunama ZPP-a (Narodne novine, broj 70/19.) izmijenjen i sadržaj navedene odredbe članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenja iz navedenih presuda. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. Imajući na umu da je Ugovor o kreditu, između tužitelja i tuženika sklopljen upravo u razdoblju koje je obuhvaćeno presudama donesenima u postupcima pokrenutima radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, to je sud, sukladno navedenim zakonskim odredbama, vezan za pravna utvrđenja iz citiranih presuda.

10. U konkretnom slučaju, uvidom u Ugovor o kreditu broj 016-1507/2006 (list 9-15 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 16. lipnja 2006. (potvrđen 21. lipnja 2006.) između ovdje tuženika kao kreditora i ovdje tužitelja kao korisnika kredita. Nadalje, istim ugovorom je čl. 2. određen iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti od 54.700,00 CHF po srednjem tečaju tuženika te je određena namjena kredita i to za izgradnju kuće, a čl. 3. je ugovorena redovna kamatna stopa od 4,60% godišnje koja je tijekom otplate promjenjiva sukladno odluci tuženika dok je čl. 4. određen rok otplate od 30 godina te da se kredit otplaćuje u 360 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 280,42 CHF obračunatih po srednjem tečaju CHF na dan plaćanja. Iz navedenog je razvidno da su tuženik i tužitelj sklopili navedeni ugovor, a navedeno proizlazi i iz javnobilježničke potvrde istog ugovora od 21. lipnja 2006. Nadalje, uzevši u obzir datum sklapanja ugovora i njegov gore navedeni sadržaj, razvidno je da se na konkretni ugovor mogu primijeniti utvrđenja iz citiranih presuda.

11. Ukazuje se da nije osnovan navod da tužba ne sadrži konkretne radnje tuženika koje su dovele do ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi budući da je

tužitelj u toč. 5.3. i toč. 5.4. tužbe detaljno objasnio da je tuženik propustio tužitelja informirati o sadržaju sporne ugovorne odredbe.

12. Tužitelj ima pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba, neovisno o tome što je sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda. Tužitelj kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO, u svezi odredbe čl. 322. ZOO. Ovo i iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe.

13. Ukazuje se na čl. 12. ZPP koji određuje da kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo (prethodno pitanje), sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno. To u konkretnom slučaju znači da pitanje ništetnosti čl. 4. Ugovora o kreditu ovaj sud može raspraviti kao prethodno pitanje.

14. Ukazuje se da Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05 – dalje ZOO) u čl. 328. određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Slijedom navedenog tužitelj može tražiti da se pitanje ništetnosti čl. 4. Ugovora o kreditu raspravi bilo kao samostalan tužbeni zahtjev bilo kao prethodno pitanje i pritom niti jedan od takovih zahtjeva nije zastario sukladno čl. 328. ZOO.

15. Međutim, pokretanje i vođenje postupka kolektivne zaštite ne sprječava osobu kojoj je postupanjem trgovca prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe koja je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu ili postupak za poništenje ili utvrđivanje ništavosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja ili bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

16. Nadalje je valjalo raspraviti pripada li tužitelju status potrošača jer je tuženik u odgovoru na tužbu sadržajno osporio tužitelju status potrošača.

17. Ukazuje se na zaključak usvojen na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. studenoga 2023. posl. br. Su IV–56/2023-9 koji glasi:

"Na kome je u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamatna prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF teret dokaza da tužitelj nema svojstvo potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, 46/2007) i čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007, 125/2007)?

U parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamata prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema."

18. Ukazuje se da čl. 3. toč. 1. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03, dalje: ZZP), određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Čitanjem i proukom ugovora o kreditu koji je tužitelj dostavio uz tužbu proizlazi da je zaključen ugovor o namjenskom kreditu, a da je u čl. 2. ugovora ugovoreno da je namjena kredita izgradnja kuće. Pri tom se ukazuje da nije odlučno je li namjena kredita kupnja osobnog vozila ili stambenog objekta jer iz citirane definicije pojma potrošača proizlazi da je odlučna okolnost svrha zbog koje se sklapa predmetni ugovor pri čemu ista nije ograničena na samo određeni predmet ugovora kao stambeni objekt.

19. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko sadržaja sporne odredbe kredita te statusa potrošača sud je saslušao tužitelja. Iz iskaza tužiteljice danog na ročištu dana 14. travnja 2026. proizlazi da nakon što mu se predočava preslika ugovora o kreditu koja prileži na listovima 9-22 spisa potvrđuje da je to ugovor koji je potpisao. Može reći da je to bio ugovor o kreditu za adaptaciju stambene kuće i to na način da se kuća adaptirala i napravljena su dva stana, jedan u prizemlju, a jedan na katu kuće, a on živi u tom stanu u prizemlju kuće. Živio je u toj kući u trenutku podizanja kredita. Može reći da kada su radovi završeni te kada je izvršeno etažiranje, nastavio je živjeti u toj kući i to u prizemlju. Na katu žive majka, sestra i šogor. Može reći da im je banka isplatila gotovinu na račun, ali su oni morali opravdati utrošena sredstva na način da su banci morali dostaviti račune. Može reći da se raspitivao i uspoređivao više banaka i upravo je Hyppo banka imala najpovoljnije uvjete. Otišao je u banku i tražio je kredit i to stambeni ili za adaptaciju, rekao što mu treba i onda su mu oni ponudili kredit. Njemu su u banci ponudili samo kredit u valuti CHF, ostale kredite nisu nudili. Nije pitao za ostale kredite jer mu je ovo izgledalo najpovoljnije. U banci su ih tražili dokumentaciju koju su oni i donijeli, ali nisu pregovarali oko sadržaja ugovora. Može reći da im za valutnu klauzulu ništa nisu objašnjavali, samo su rekli da je CHF stabilna valuta i da je kamata stabilna, a ništa mu nisu govorili o valutnom riziku. Koliko se sjeća, nitko mu nije dao niti brošure niti letke niti je bilo kakvih plakata koji bi objasnili valutnu klauzulu, valutni rizik ili promjenjivu kamatnu stopu. Kredit otplaćuje i dalje. Nije davao niti dio kuće niti cijelu kuću u najam ili zakup. Tamo nije obavljao nikakvu gospodarsku djelatnost, na toj adresi nije registrirano niti trgovačko društvo niti obrt. Može reći da mu niti bilježnik nije ništa rastumačio. Može reći da je on vraćao kredit.

20. Sažimajući u bitnom iskaz tužitelja proizlazi da je adaptirao stambenu kuću za stanovanje sebe i svoje obitelji, da u predmetnoj kući nije obavljao gospodarsku djelatnost, da nije pregovarao o uvjetima ugovora i nitko ga mu nitko nije rastumačio što je valutna klauzula i valutni rizik.

21. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista imaju neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

22. Naime, tuženik nije predlagao nikakve dokaze kojim bi tužitelju osporio status potrošača sukladno gore iznesenim zaključcima. Teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjen njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije predložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva

činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim. U odnosu na okolnost da je u svom glasilu tuženik oglasom upozoravao klijente na rizike koji proizlaze iz sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, sud smatra da je neodlučno i ne dovodi u pitanje iskaz tužitelja. Naime, uvidom u navedenu ispravu utvrđeno je da ista ničim ne dokazuje da su navedene informacije zaista i dane ovdje tužitelju i da je isti adekvatno informiran o istom.

23. Slijedom navedenog sud zaključuje da tužitelj ima status potrošača i da se o uvjetima ugovora nije pregovaralo te da isti nije valjano upoznat s značenjem valutne klauzule i valutnog rizika.

24. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je ZZP, koji odredbom čl. 59. propisuje kako ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Odredba čl. 81. st. 1. ZZP propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

25. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 – dalje ZOO) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen 16. lipnja 2006. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane

ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

26. Iz provedenih dokaza, a imajuću vidu naprijed navedene zakonske odredbe, utvrđeno je da su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF (odredbe čl. 4. Ugovora o kreditu).

27. Naime, navedeni Ugovor je sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, čime je tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Stoga, po ocjeni ovog suda, sporne odredbe o promjenjivosti kamatne stope predstavljaju nepoštene odredbe u smislu čl. 81. st. 1. ZZP. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

28. Isto tako je utvrđeno da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio bez prethodnog pregovaranja s tuženikom o odredbi kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te bez da se tužitelju prethodno objasnilo, informiralo i upozorilo na eventualne rizike promjene valute CHF za koju je kredit bio vezan. Predmetni Ugovor o kreditu je unaprijed sastavljen prema obrascu tuženika, a odredbe istog koje se odnose na valutnu klauzulu u valuti CHF nisu bile dovoljno jasne. Tuženik je bio dužan informirati tužitelja o valutnoj klauzuli i skrenuti mu pažnju na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u nadolazećem razdoblju otplate kredita, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj omogućiti da pristane na takve odredbe, a što tuženik nije učinio. Stoga je ugovaranje takvih odredbi imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Osim toga, iz navedenih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa proizlazi da je postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule, unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite, riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena vezanih za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe u kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, a s obzirom na to da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4 ZOO jer je neizvjesna visina novčanog iznosa kojeg tužitelj mora vratiti tuženiku. Slijedom iznijetoga, sud je utvrdio da su predmetne ugovorne odredbe ništetne u dijelu u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru u smislu naprijed navedenih odredbi ZZP. Slijedom iznijetog, sud je utvrdio da je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF.

29. Po tuženiku istaknuti prigovor radi prebijanja s tražbinom tužiteljice iznosa pobliže naznačenog u točki I. izreke presude nije osnovan. Naime, ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici, odnosno tuženik nema pravo na isplatu iznosa u vidu razlike tečaja za iznos tzv. negativnih razlika za razdoblja otplate kredita kada je tuženik obračunavao tužiteljici i naplaćivao anuitete kredita po tečaju nižem od prodajnog tečaja tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita. Naime, kada je tuženik, kao banka te jača ugovorna strana među strankama zaključenog Ugovora o kreditu nakon sklapanja ugovora, anuitete kredita obračunavao po tečaju koji je niži od tečaja važećeg na dan sklapanja ugovora o kreditu te na dan korištenja kredita, unatoč okolnosti što je među strankama ugovorena valutna klauzula nišetna kako je to utvrđeno i u kolektivnom sporu pokrenutom radi zaštite prava i interesa potrošača, tuženiku ne pripada pravo na bilo kakvu nadoplatu niti tuženik ima tražbinu prema tužitelju kao potrošaču za ona razdoblja kada je anuitete obračunavao i naplaćivao od tužiteljice po tečaju nižem od onog koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora tj. na dan korištenja kredita. Pravo zahtijevati naknade štete zbog djelomične nišetnosti ugovora u smislu odredbe čl. 323. st. 2 ZOO, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje nišetnog ugovora, a što je konkretno tužiteljica, a ne i tuženik koji je odgovoran za ugovaranje nišetnih odredbi ugovora. Uostalom, tužiteljica nije ništa primila niti stekla bez osnove, budući da je uplate primio tuženik, pa ne postoji obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Pritom valja napomenuti da, na taj način (plaćajući manji iznos), nije došlo do povrede interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u ugovornom odnosu stranaka (tako Županijski sud u Puli u presudi posl. br. GŽ-299/2020-2 od 06. travnja 2020. u sličnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji). Slijedom navedenog valjalo je odlučiti kao u toč. II. izreke.

30. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju nišetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323 st. 2 ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog nišetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka nišetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju nišetnih ugovornih odredbi ostvario korist glede plaćanja razlike između iznosa koji bi tužitelj platio po osnovi tečaja CHF na dan isplate kredita i iznosa koji je platio tuženiku po osnovi primijenjenog tečaja na dan plaćanja. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog nišetnih ugovornih odredbi u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

31. Odredbom čl. 219. st.1. ZPP propisana je dužnost svake stranke da iznese činjenice i predloži dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

32. Čl. 221a. ZPP-a određuje da ako na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću tvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

33. Dužnost je stranaka iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost

zahtjeva stranke. Ako stranka u tome ne uspije, sud će izvesti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje, pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje oslanjajući se na slobodnu ocjenu dokaza, tada dolaze u obzir pravila o teretu dokazivanja (čl. 221a. ZPP-a). Ta pravila u osnovi obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava.

34. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću iz Darfin d.o.o.

35. Iz nalaza i mišljenje vještaka od 20. ožujka 2025. proizlazi da ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 18.059,67 EUR, a ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je Nalazom utvrđen manje plaćeni iznos iznosi -988,22 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi -131,15 EUR.

36. Na navedeni nalaz i mišljenje tuženik nije imao primjedbi dok je tuženik podneskom od 7. svibnja 2025. i 15. svibnja 2025. prigovorio nalazu vještaka te istaknuo prigovor radi prebijanja i na ime istog potražuje iznos od 131,15, EUR.

37. Vještak se podneskom od 24. lipnja 2026. očitovao na prigovore tuženika i naveo da da ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 11.138,41 EUR, a ukupna razlika s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen manje plaćeni iznos iznosi -988,22 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi -131,15 EUR.

38. Na ročištu dana 20. studenog 2025. saslušan je vještak koji je iskazao da u cijelosti ostaje kod svog osnovnog nalaza od 19. ožujka 2025. te pisanog očitovanja od 24. lipnja 2025. U odnosu na pitanje tuženika se očituje se da je prilikom izračuna razlika s naslova promjene tečaja izračun izvršio na način da je anuitet prema obračunu banke u CHF pomnožio sa srednjim tečajem tuženika na dan plaćanja te usporedio s istim iznosom u kunama koji je dobio množenjem anuiteta u CHF sa srednjim tečajem banke važećim na dan isplate kredita 29. lipnja 2006. te je u zaključku posebno iskazao pozitivne razlike u točki 1., a u točki 2. negativne razlike, odnosno razlike kada je tečaj bio niži u odnosu na dan isplate kredita.

39. Ukazuje se i da su stranke predmetnom ročištu navele da ne stavljaju primjedbe na iskaz vještaka.

40. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Darka Prpića od 24. lipnja 2025. budući da je isti objektivna, logična i uvjerljiva. Pritom se napominje kako nijedna stranka na isti nije imala primjedbi na taj nalaz i mišljenje vještaka te da u tom pravcu stranke nisu isticala daljnje dokazne prijedloge.

41. Ukazuje se da su stranke na ročištu dana 14. travnja 2026. navele da predlažu glavnu raspravu zaključiti temeljem stanja spisa, dakle razvidno je da su time odustale od bilo kakvih daljnjih dispozicija glede dokaznih prijedloga.

42. Dakle, upravo na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno je da je tužitelj na temelju tužitelj zbog razlike u tečaju CHF na temelju ništetne ugovorne odredbe, a kako je to naprijed izneseno, preplatio tuženiku po predmetnom Ugovoru o kreditu iznos od ukupno 11.138,41 EUR.

43. Na te iznose dosuđene su zatezne kamate i to na pojedinačne iznose navedene u toč. I. izreke ove presude tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa tuženiku, sukladno tabeliranom prikazu koji je sastavni dio nalaza i mišljenja vještaka, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan budući da je tuženik isključivo odgovoran za djelomičnu ništetnost predmetnog ugovora kako će biti dalje izneseno. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO).

44. Članak 1111. ZOO-a, određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Članak 1115. ZOO-a, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

45. Kako je tuženik utužene iznose primio s obzirom na ugovorne odredbe koje su utvrđene ništetnim, to je, temeljem citirane odredbe ZOO-a, dužan vratiti ih tužitelju. Ugovaranjem srednjeg tečaja kreditora za CHF važećeg na dan isplate pojedine rate, tuženik je sam propustio tužitelja upoznati s parametrima koje je primjenjivao te mogućim rizicima kretanja tečaja, slijedom čega je njegovo postupanje ocijenjeno nepoštenim. Tužitelj ima pravo na zatezne kamate koje teku od slijedećeg dana od dana kada je tuženiku uplatio svaki pojedini anuitet.

46. Naime, ništetnost kao posljedica nepoštene ugovorne odredbe nastaje kad nastanu zakonski razlozi za ništavost. Ništavost djeluje ex tunc, konkretno od samog sklapanja ugovora pa su gore opisane nepoštene odredbe ugovora kao nepoštene odredba ništetne od samog početka od kada je ugovorena pa tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati povrat svih naplaćenih iznosa u onom razdoblju u kojem je tuženik ništetnu odredbu koristio.

47. Po tuženiku istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

48. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215. ZOO-a.

49. Kao što je naprijed navedeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana

glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP/07.

50. Kao što je naprijed navedeno Visoki trgovački sud RH donio je pravomoćnu presudu u kolektivnom sporu u kojem je utvrđena povreda prava potrošača od strane tužene između ostalog i u dijelu vezanom za nedopuštenost sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kakav je bio ugovor o kreditu sklopljen između ovdje stranaka 22. studenog 2006. a koja presuda je postala pravomoćna 14. lipnja 2018., to se ima smatrati kako vjerovniku odnosno tužitelju pravo na zahtjev za isplatu s tog osnova teče zapravo od tog datuma.

51. Osobito se ukazuje na stav zauzet na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/22) održane 31. siječnja 2022. broj: Su-IV-33/2022-2 i to objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

52. U tom smislu na sjednici je postavljeno pravno pitanje:

„Od kada počinje teći zastarijevanje u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF, tj. da li od pravomoćnosti presude(a) povodom kolektivne tužbe (sukladno Rev-2245/17) ili od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u svakom pojedinom slučaju (sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020.“

U odgovoru su doneseni slijedeći zaključci:

1. Pravna shvaćanja izražena u presudi br. Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i sjednici Građanskog odjela br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., nisu uzajamno proturječna, naprotiv, međusobno se podupiru i dopunjavaju.

2. Presuda u predmetu Rev-2245/2017-2 donesena je povodom izvanredne revizije i daje odgovor na pravno pitanje: „Predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena sukladno čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/2007, kako je izmijenjen - ZZP/07) tužbu definiranu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima (NN, br. 35/05, kako je izmijenjen - ZOO) odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?“

Odgovor na ovo pitanje glasi: „Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.“

53. Pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. doneseno je povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2).

54. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

55. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

56. Zaključak iz točke 4. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kredit u CHF odnosno kredit u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka.

57. S obzirom na navedeno ocjena je ovoga suda, a sve i s obzirom na činjenicu da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate koja mu je uzrokovana postupanjem tužene, to je ocjena ovoga suda da se u konkretnom slučaju početak tijeka zastare za isplatu tužiteljima stečenog bez osnove u odnosima prema tuženoj ne vezuje uz sam trenutak kada je došlo do povećanja imovine na strani dužnika – banke već od trenutka pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu.

58. Tužitelj je zahtjev za isplatu prema tuženiku s osnove ništetnih odredbi o valuti postavila u roku od 5 godina od pravomoćnosti gore navedene predmetne odluke, s obzirom na to da je tužbu kojom zahtijeva povrat onoga što je tuženik stekao po osnovu ništetne odredbe podnijela ovome sudu putem sustava za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem 12. lipnja 2023. to proizlazi da je njezin zahtjev za isplatu podnesen unutar zastarnog roka od 5 godina.

59. Slijedom navedenog to je razvidno da u konkretnom slučaju nije protekao petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove temeljem čl. 225. ZOO.

60. U odnosu na prigovor zastare u odnosu na preinačeni tužbeni zahtjev valja reći da VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, GRAĐANSKI ODJEL, sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/24), Zagreb, 27. svibnja 2024.. Broj: Su-IV-123/2024-5, zauzeo Pravna shvaćanja na sjednici:

61. U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.“

62. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnog interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to i propisano odredbom čl. 118. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15 i 14/19, dalje ZZP/14) koji je na snazi u vrijeme zaključenja glavne rasprave.

63. Međutim, pokretanje i vođenje postupka kolektivne zaštite ne sprječava osobu kojoj je postupanjem trgovca prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe koja je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu ili postupak za poništenje ili utvrđivanje ništavosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja ili bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

64. U konkretnom slučaju, podnošenjem tužbe u ovom postupku tužitelj je sukladno odredbi čl. 120. ZZP/14 važećeg u vrijeme podnošenja tužbe, koji tužitelju daje pravo i legitimaciju za pokretanje postupka kao što je konkretni i pokrenuo ovaj postupak kojim zahtijeva ostvarenje prava koja mu pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

65. Obzirom da je tužbeni zahtjev već iz gore obrazloženog razloga valjalo prihvatiti, sud se, vođen načelom ekonomičnosti i koncentracije postupka, proklamiranim čl. 10. ZPP nije upuštao u daljnju ocjenu navoda stranaka, te dokaza koji nisu posebno obrazloženi, jer ne bi doveli do promjene odluke u ovoj pravnoj stvari.

66. Odluka o trošku tužitelja temelji se na članku 154. st. 1., 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 138/23 i 107/25; dalje: Tarifa), a sukladno vrijednosti predmeta spora i troškovniku tužitelja. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe od 12. lipnja 2023. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 2. rujna 2023. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu od 21. siječnja 2025. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 29. ožujka 2025. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 2. srpnja 2025. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8. toč. 3. Tarife) umjesto zatraženih 200,00 eura jer se istim tužitelj samo očituje da nema prigovora na nalaz i mišljenje vještaka i uređuje tužbeni zahtjev sukladno provedenom vještačenju, trošak zastupanja na ročištu 20. studenog 2025. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu od 14. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. toč. 1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 26. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), odnosno ukupno 1.400,00 eura, što uvećano za 25% PDV-a (350,00 eura) iznosi 1.750,00 eura. Nadalje, tužitelju je priznat trošak predujma za vještačenje u iznosu od 450,00 eura. Slijedom navedenog, tužiteljici se priznaje ukupni parnični trošak u iznosu od 2.200,00 eura te je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju parnične troškove u navedenom iznosu (toč. III. izreke presude).

67. Na dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate, temeljem primjene odredbe čl. 151. st. 3. ZPP po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a. Stoga je valjalo presuditi kao u točki III. izreke ove presude.

68. Tužitelju nisu priznati troškovi sastava podnesaka od 6. prosinca 2024., 23. travnja 2025. i 13. svibnja 2025. budući da se istim očituje na navode tuženika, a što je mogao ili na ročištu 20. studenog 2025. ili u nekom od prethodnih podnesaka, za koji mu je priznat trošak, stoga navedeno također ne može ići na teret tuženika. Slijedom navedenoga, valjalo je odbiti tužitelja sa preostalim zahtjevom za troškovima ovog postupka i odlučiti kao pod toč. IV. izreke presude.

69. S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio s postavljenim tužbenim zahtjevom pod toč. I. izreke presude, valjalo je odbiti tuženika sa zahtjevom za naknadu troška parničnog postupka s pripadajućim zateznim kamatama i odlučiti kao u toč. V. izreke presude.

70. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

U Zagrebu 26. svibnja 2026.

Sudac:
Berislav Zaninović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po opun
2. tuženiku po opun.

Broj zapisa: **9-30888-95459**

Kontrolni broj: **0e6be-50688-12c3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.